

[Pürschel.]

skal jeg virkelig ganske overlade til denne Forsamling. (*Afbrydelse.* Det er ganske ligegyldigt). Deri er jeg ogsaa enig, og jeg har kun taget Ordet her, fordi det dog er det rigtigste, naar der er sagt noget urigtigt her oppe fra og dette har vundet Tilslutning fra et saa fremragende Medlem som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at det da bliver berigtiget. Jeg kan ikke overfor det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen anlægge den Betragtning, at jeg skulde anse det for ganske ligegyldigt, hvad han siger.

I øvrigt har dette Udvalgs Behandling af Sagen været overmaade karakteristisk for hele Tonen, som den er. Argumentet var dette: Ministeren har sagt det saaledes, altsaa maa det blive saaledes. Derved er den danske Rigsdag i Virkeligheden sat hen paa en Plads, hvis Karakter klarest fremgaar af det Forslag om Statslaan, som er fremsat samtidig hermed, Pladsen som en Slags raadgivende Stændersamling. Nogen videre besluttende Myndighed har den ikke. Naar Ministeren siger: jeg vil det saaledes, siger det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen: saa maa det være saaledes, og saa tier de ærede Medlemmer af Venstre og finder, at det maa være rigtigt.

Men Hensyn til Arveafgiftens 9 Mill. Kr. sagde det ærede Medlem Hr. Krag med den lynende og funklende Intelligens, som altid udmærker hans Udtalelser: vi vilde have 9 Mill. Kr. paa Arveafgiften, vi kunde ikke faa dem paa et Aar, saa maatte vi tage dem paa en længere Periode, er der nogen, der ikke kan forstaa det? (*Afbrydelse af Indenrigsministeren*). Den højtærede Indenrigsminister er stolt og glad over, at han kan følge det ærede Medlem. Jeg forstaaer Glæden.

Hvorfor vil nu Venstre have 9 Mill. Kr. paa Arveafgiften? Er det, fordi de synes, den er for lav? Det kan man ikke antage, eftersom det er deres Forslag, der ligger til Grund for denne Lov, og man kan vel i og for sig ikke tænke sig, at det skulde være med nogen særlig Vellyst, at Venstre sætter den højeste Takst paa Arveafgiften op fra 32 pCt. til 48. Med Jubel kan det dog vel ikke ske, det kan neppe være netop dette, man ønsker.

Nej, man vil have de 9 Mill. Kr., fordi man skal bruge dem. Til hvad? Til at dække et Underskud, til at dække Udgifterne i en vis Periode. I hvilken Periode? I det indeværende Finansaar. Og hvad gaar Finansministerens Krav ud paa? Paa Ba-

lance. Hvad forstaaes der ved Balance? Ligevægt mellem Indtægt og Udgift i det indeværende Finansaar. Og saa kommer det ærede Medlem Hr. Krag og siger: Men se her, vi skulde bruge 9 Mill. Kr., ganske vist vi skulde bruge dem i Aar, og de sidste af dem kommer først til Indtægt i 1936—1937, men det er jo Balance! — og de, der ikke kan forstaa det, ja, de har det meget daarligt efter det ærede Medlem Hr. Krags Mening.

Men jeg tror nu, at det ærede Medlem har haft ganske godt af at faa et lille Kursus i, hvad Balance er, og at det ikke var uden reelt Formaal at diskutere dette i et Udvalg. Det var det, der var Formaalet med de Spørgsmaal, der blev rettet fra vor Side i Udvalget, og jeg haaber, at det ærede Medlem har forstaaet det nu, om ikke før.

Hermed sluttede Forhandlingen.

§ 1

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslaget

vedtoges med 93 Stemmer mod 2.

§ 2, saaledes ændret, og §§ 3—4

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredie Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillægsafgift paa Sukker.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5737; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 2193).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—8 (se Tillæg A. Sp. 5283) samt dets Overgang til tredie Behandling

vedtoges uden Afstemning.